

Иван Вазов

Цветя

Любов! Туй чудно слово в моите песни
планински не съм още вплел,
да го издумам в тоя свят чудесни,
о, боже, не съм смел.

Защо душевни тайни да изваждам
на показ и в тоз мирен кът?
Заспали рани в сърце да развяждам –
та още те болят!

О, спомени, аз було върху вази
фърлих, завинаги фърлих!
Надежди клетки, с вас простих се ази,
навек се простих!

О, нека други, чий живот загадка
не е бил зла, ни твар суров –
щастливите с любов делена, сладка –
да спомнят за любов;

онези, чий сърца на зло съмнение
не носят в себе страшний зъб,
кои намират радост, наслаждение,
дори в самата й скръб.

А ази, в таз безбурна горска пазва
найдох разтуха и покой,
и всичко, що живота ми отказва
сега – но боже мой,

аз често си представям как по-красни
тез красни би били места –
насяти с миризливите и страстни
цветя на любовта!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4735>]